

РОЗДІЛ X. МІЖНАРОДНЕ ПРАВО

УДК 341.232.2: 343.57

УЧАСТЬ I-VII КОНГРЕСІВ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ІЗ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗЛОЧИННОСТІ Й ПОВОДЖЕННЯ З ПРАВОПОРУШНИКАМИ В МІЖНАРОДНИХ КРИМІНАЛЬНО-ПРАВОВИХ ВІДНОСИНАХ

Столярський О.В., к.ю.н., доцент

*Львівський національний університет імені Івана Франка,
вул. Університетська, 1, м. Львів, Україна
stolyarskiy@yahoo.com*

Досліджено особливості участі I-VII Конгресів Організації Об'єднаних Націй із попередження злочинності й поведження з правопорушниками в міжнародних кримінально-правових відносинах. Проаналізовано їх координаторську діяльність у сфері міжнародного співробітництва щодо боротьби зі злочинністю. Встановлено вплив зазначених Конгресів Організації Об'єднаних Націй на протидію міжнародній злочинності в різні історичні періоди.

Ключові слова: Конгрес, Організація Об'єднаних Націй, попередження злочинності, поведження з правопорушниками, міжнародні кримінально-правові відносини.

УЧАСТИЕ I-VII КОНГРЕССОВ ОРГАНИЗАЦИИ ОБЪЕДИНЕННЫХ НАЦИЙ ПО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЮ ПРЕСТУПНОСТИ И ОБРАЩЕНИЮ С ПРАВОНАРУШИТЕЛЯМИ В МЕЖДУНАРОДНЫХ УГОЛОВНО-ПРАВОВЫХ ОТНОШЕНИЯХ

Столярский О.В.

*Львовский национальный университет имени Ивана Франка, ул. Университетская, 1, г. Львов, Украина
stolyarskiy@yahoo.com*

Исследованы особенности участия I-VII Конгрессов Организации Объединенных Наций по предупреждению преступности и обращению с правонарушителями в международных уголовно-правовых отношениях. Проанализирована их координаторская деятельность в сфере международного сотрудничества по борьбе с преступностью. Установлено влияние указанных Конгрессов Организации Объединенных Наций на противодействие международной преступности в различные исторические периоды.

Ключевые слова: Конгресс, Организации Объединенных Наций, предупреждение преступности, обращения с правонарушителями, международные уголовно-правовые отношения.

PART OF THE 1ST-7TH UNITED NATIONS CONGRESSES ON THE PREVENTION OF CRIME AND THE TREATMENT OF OFFENDERS IN INTERNATIONAL CRIMINAL LAW RELATIONS

Stolyarskiy O.V.

*Ivan Franko national university of Lviv, str. Universytetska, 1, Lviv, Ukraine
stolyarskiy@yahoo.com*

The peculiarities of the participation of the 1st-7th United Nations Congresses on the prevention of crime and the treatment of offenders in international legal relations. Analyzed coordinators their activities in the field of international cooperation in the fight against crime. The influence of these United Nations Congresses on combating international crime in different historical periods.

The United Nations, which is the main organizer of the international cooperation in the fight against crime, coordinates the activities in this field at the international level and within countries. It establishes uniform standards and standards activities of the States, shall develop and adopt uniform international legal instruments, provides practical assistance to States through its representative offices.

Internationally recognized focal points for international cooperation in the fight against crime became the United Nations Congresses on the prevention of crime and the treatment of offenders. They occur once every five years since 1955.

In the work of the Congress gradually laid the foundations for the establishment of standards and the development of international cooperation in combating crime, in the broadest sense of the definition, and at the same time, the conditions of human rights. Decisions of congresses promote the exchange of experience, cooperation between States, and between practitioners of law enforcement agencies in combating crime, aimed at conducting applied research and technical assistance. During the Congress, which was held in the framework of the discussions created a model international legal instruments that provide an opportunity to unify the process of cooperation in combating crime, including in such important aspects as the provision of legal assistance, including extradition. The recommendations of the United Nations Congresses confirmed by the resolutions of the UN General Assembly recognises and provides for the signing of the States most important international treaties of a universal character, aimed at combating international crime. The decisions of the Congress are aimed at targets in international cooperation and provide answers to the new challenges that arise during the development of the society.

Identified specific forms of international cooperation. First of all it was about cooperation in criminal matters related to extradition. Carefully considered other forms of legal assistance, including court orders, execution of court orders and delivery protocols judicial decisions, providing witness testimony in other countries, transfer of proceedings, transfer of foreign prisoners and the execution of sentences abroad, as well as the supervision of conditionally released offenders in other countries.

Key words: Congress, United Nations, prevention of crime and treatment of offenders, international criminal law relation.

Основним організатором міжнародного співробітництва держав у боротьбі зі злочинністю є Організація Об'єднаних Націй (далі – ООН), яка координує діяльність у цій сфері як на міжнародному рівні, так і всередині держав. Вона встановлює єдині стандарти й норми діяльності держав, розробляє та приймає уніфіковані міжнародно-правові документи, надає практичну допомогу державам через свої представництва. Одним із визнаних координаторів міжнародного співробітництва в боротьбі зі злочинністю є Конгреси ООН із попередження злочинності й поводження з правопорушниками.

В українській науці міжнародного права дослідження проблеми участі I-VII Конгресів ООН із попередження злочинності й поводження з правопорушниками в міжнародних кримінально-правових відносинах не здійснювалося взагалі. Відповідно, наукових публікацій із цієї проблеми в Україні також немає.

Основною метою статті є дослідження особливостей участі I-VII Конгресів ООН із попередження злочинності й поводження з правопорушниками в міжнародних кримінально-правових відносинах; аналіз їх координаторської діяльності у сфері міжнародного співробітництва щодо боротьби зі злочинністю; встановлення впливу зазначених Конгресів ООН на протидію міжнародній злочинності в різні історичні періоди.

Основна робота ООН з організації міжнародного співробітництва у боротьбі з кримінальною злочинністю, відповідно до Резолюції 415 (V) Генеральної Асамблеї від 1 грудня 1950 р., відбувається під час Конгресів ООН із попередження злочинності й поводження з правопорушниками в Комітеті ООН із попередження злочинності. З метою забезпечення засобів вираження державної політики стимулювання прогресу в галузі боротьби з кримінальною злочинністю Генеральна Асамблея ООН у 1950 р. санкціонує скликання один раз у п'ять років Конгресу Організації Об'єднаних Націй із попередження злочинності й поводження з правопорушниками [1, с. 12].

Той факт, що Конгреси є тимчасовими органами ООН, має велике значення під час визначення їхніх учасників, порядку роботи, функцій і правової значимості прийнятих постанов.

Правову основу діяльності Конгресу визначають резолюції Генеральної Асамблеї ООН, Економічної та Соціальної Ради ООН, а також відповідні рішення самого конгресу. Склад учасників Конгресу визначається його цілями (обміном досвідом та обговоренням проблем із попередження злочинності, боротьби з нею та поводження з правопорушниками), а також тим фактором, що Конгрес – це орган ООН. Учасники Конгресу – це делегації держав та інші суб'єкти міжнародного права. До складу делегатів держави включають кримінологів,

пенологів і старших посадових осіб поліцейської служби, а також експертів із кримінального права, прав людини й соціальної реабілітації [2, с. 4].

Конгреси ООН із попередження злочинності й поведження з правопорушниками відбуваються один раз у п'ять років із 1955 р. Перший Конгрес ООН із попередження злочинності й поведження зі злочинцями відбувся в 1955 р. в Женеві. Його учасники одностайно затвердили Мінімальні стандартні правила поведження з ув'язненими (далі – Правила) й рекомендували Економічній і Соціальній Раді ООН (далі – ЕКОСОП) схвалити їх, що й було зроблено в 1957 р. ЕКОСОП рекомендувала: а) доброзичливо поставитися до прийняття Правил і застосування їх у пенітенціарних і виправних закладах; б) сповіщати Генеральному секретарю ООН кожні п'ять років про хід застосування Правил; в) вжити заходи для того, щоб ознайомитися з Правилами більш широко змогли не тільки урядові заклади, а також і неурядові організації, зацікавлені в соціальному захисті [3, с. 102].

Уперше ідея створення універсальних норм, регламентуючих обмін ув'язненими, була висунута ще Міжнародною карною й пенітенціарною комісією в 1934 р. як сукупність правил, схвалених Лігою Націй. У 1966 р. вони були включені в статті 9, 10 Пакту про цивільні й політичні права. Мінімальні стандартні правила поділено на загальні й індивідуальні, застосовувані до особливих категорій ув'язнених [3, с. 103].

У їх основу закладено принцип неприпустимості будь-якої дискримінації ув'язнених за ознаками раси, кольору шкіри, статі, мови, релігійних, політичних та інших переконань, національного або соціального походження, майнового положення, сімейного походження або соціального стану. Правила охоплюють усі напрями життєдіяльності ув'язнених і поведження з ними.

Відповідно до режиму пенітенціарного закладу мають бути зведені до мінімуму різниця між життям у в'язниці, що притупляє в ув'язнених почуття відповідальності й усвідомлення людського достоїнства, і життям на волі. У поведженні з ув'язненими варто наголос робити не на виключенні їх із суспільства, а на тому, що вони продовжують залишатися його членами. Бажано, щоб перед завершенням строку покарання були вжиті заходи для поступового повернення ув'язненого до життя в суспільстві.

Безсумнівний інтерес становлять періодичні доповіді держав-членів ООН щодо використання й застосування Мінімальних стандартних правил поведження з ув'язненими. На основі національних доповідей готується доповідь Генерального секретаря ООН.

Розглянемо доповідь, що охоплює період із 1989 по 1993 рр. – період розпаду СРСР і серйозних політичних перетворень у країнах Східної Європи. У ній проаналізовано доповіді сімдесяти двох країн світу, Ватикану та двох неурядових організацій, які надавали інформацію про застосування Правил в Уганді, Болівії, Венесуелі, Колумбії, Перу, Чилі й Еквадорі. Незважаючи на те, що відомості надали лише 43% країн, із якими встановлені контакти щодо цього питання, усе ж таки можна простежити глобальні тенденції в застосуванні Правил. Майже всі країни інформували про кількість осіб, які перебували в пенітенціарних установах, включаючи підслідних, засуджених до від'їзду покарання, і осіб, які були взяті під варту з інших причин [4].

Аналіз даних дав змогу зробити висновок про загальні тенденції в боротьбі зі злочинністю держав, схожих за соціально-економічним розвитком і ринковими відносинами, що перебувають на одному етапі формування.

Визначальним у цьому сенсі є показник кількості ув'язнених на 100 тисяч жителів. У всіх європейських державах Заходу цей показник не перевищує 100 осіб. Водночас у колишніх соціалістичних державах і державах, які виникли після розпаду СРСР, цей показник був значно вищий. Із багатьох причин, які зумовлюють це, не останнє місце відведено й тому, що

на фоні становлення ринкових відносин йшов активний кримінальний перерозподіл влади та, як наслідок, збільшився рівень злочинності [5, с. 4].

Проблеми виникають у зв'язку з розміщенням ув'язнених і їхнім медичним обслуговуванням. Так, більше третини країн відповіли, що в загальній камері перебуває більше 40 осіб, а майже в половині опитаних країн на одного ув'язненого припадає до трьох квадратних метрів площі [6].

В останнє десятиліття ХХ століття складна ситуація виникла в місцях позбавлення волі. Так, у багатьох державах світу обмежені можливості для праці ув'язнених, особливо це характерно для країн із перехідною економікою. Ускладнює ситуацію те, що в багатьох державах розмір винагороди, отримуваної ув'язненими за свою працю, не досягає середньої заробітної плати, виплачуваної тюремному персоналу нижчої категорії. Згідно з даним ООН у більш ніж третини країн, що надіслала звіти, розмір винагороди не перевищує 10% зарплати тюремного персоналу нижчої категорії, приблизно в такій же кількості держав винагорода ув'язненого коливається від 10 до 50%. У США ув'язнені отримують менше 3% середньої заробітної плати співробітників нижчої категорії [7].

На II Конгресі ООН у Лондоні (1960 р.) розглядали питання попередження злочинності серед неповнолітніх і питання, що стосуються праці ув'язнених, їхнього умовно-дострокового звільнення й допомоги після від'їзду покарання. Були прийняті рекомендації з профілактики окремих злочинів у країнах, які розвиваються, і необхідності постійного вивчення державами динаміки та структури злочинності.

Конгрес ООН відбувся в Стокгольмі в 1965 р. Було затверджено доповідь, у якій розглянуто злочинність не тільки як проблему антигромадського поведіння особистості, а і як явище, пов'язане з економічним і соціальним розвитком країн. Була приділена увага питанням загальних заходів із попередження й заходам щодо боротьби з рецидивізмом.

Конгрес ООН відбувся в Кіото в 1970 р. Було прийнято Декларацію з попередження злочинності й обігу правопорушниками, положення якої дали поштовх державам прийняти необхідні правові й організаційні заходи щодо боротьби зі злочинністю, рекомендували вивчати тенденції в динаміці й будувати науково обґрунтовані прогнози з метою посилення боротьби з найнебезпечнішими злочинами міжнародного характеру.

На V Конгресі ООН у Женеві в 1975 р. була прийнята Декларація про захист підозрюваних від катувань та іншого жорстокого, нелюдського або принижуючого достоїнство покарання. На цій підставі 10 грудня 1984 р. Генеральною Асамблеєю ООН була прийнята однойменна Конвенція, у якій передбачено як кримінально-правові, так і процедурно-процесуальні аспекти боротьби із цим видом злочинів.

Відповідно до положень Конвенції під катуванням потрібно розуміти будь-яку дію, якою особі навмисне заподіюється сильний біль або страждання, фізичне або моральне, щоб отримати від нього або від третьої особи відомості або визнання, покарати його за дію, що вчинив він або третя особа, або з будь-якої причини, основаної на дискримінації будь-якого характеру, коли такий біль або страждання заподіюються державною посадовою особою або іншою особою, що є офіційним представником, або з їх підбурювання, відома, мовчазної згоди [8, с. 311]. У випадках, коли міжнародний договір або національне законодавство містить більше широке визначення поняття «катування», застосовується саме таке його розуміння.

Конвенція детально регламентує правила й порядок видачі особи, обвинувачуваного в здійсненні злочинного акту катувань. Зазначено, що ці злочини необхідно включити як злочини, що зумовлюють видачу, у будь-який договір про видачу, що є між державами-учасницями. Якщо ж такого договору немає, то можна розглядати конвенцію як правову підставу для видачі. Вона можлива з урахуванням інших умов, передбачених законодавством

держави, до якої звернене прохання про видачу. Держави-учасниці, що не обумовлюють видачу наявністю договору, розглядають злочинні акти катувань як злочини, що зумовлюють видачу, також відповідно до умов, передбачених законодавством держави, до якого звернене прохання про видачу. Передбачені також заходи з контролю за дотриманням Конвенції. Можливе створення спеціального Комітету проти катувань, регламентовано його функції й порядок їх здійснення [8, с. 313].

Держави-учасниці надають Комітету через Генерального секретаря ООН доповіді про вжиті ними заходи щодо виконаних зобов'язань, передбачених Конвенцією, а Генеральний секретар ООН направляє ці доповіді всім державам-учасницям.

V Конгрес ООН, окрім цього, рекомендував ЕКОСОП вивчити сферу застосування мінімальних стандартних правил обігу з ув'язненими й сформулювати комплекс процедур із їх здійснення, які включали б у себе рекомендації про те, як потрібно забезпечувати поширення й застосовувати ці правила в національному пенітенціарному праві, у тому числі про процедури подання доповідей Організацією Об'єднаних Націй із питання про їх застосування. Згодом у мінімальні стандартні правила був включений пункт 95, який дав можливість поширювати їх застосування на осіб, арештованих або поміщених у в'язницю без пред'явлення обвинувачення. На V Конгресі ООН були закладені основи для прийняття Кодексу поведіння посадових осіб із підтримання правопорядку. У 1979 р. його затверджено резолюцією Генеральної Асамблеї ООН [9]. Кодекс призначений для безпосереднього включення в національні правила, необхідні для дотримання посадовими особами з підтримання правопорядку, особливо службовцями поліції й іншими службовцями. Кодекс став важливим правовим засобом реалізації вимог статті 7 Міжнародного пакту про цивільні й політичні права та Конвенції проти катувань.

VI Конгрес ООН відбувся в Каракасі (1980 р.). Під час його роботи прийнята Каракаська декларація, підтримана Генеральною Асамблеєю ООН у Резолюції 35/171 1980 р., а також Резолюція «Тенденції в області злочинності й стратегія з її попередження». У Каракаській декларації було заявлено, що попередження злочинності й карне правосуддя потрібно розглядати в контексті економічного розвитку, політичних систем, соціальних і культурних цінностей та соціальних перетворень, а також у контексті нового міжнародного економічного порядку. Відзначено необхідність розвитку наукових досліджень у сфері боротьби зі злочинністю з урахуванням умов і першочергових завдань кожної країни або регіону [9].

VII Конгрес ООН дійшов висновку, що, незважаючи на новітні способи досліджень зі встановлення стримуючої ролі страти, не було отримано переконливих доказів її ефективності. На Конгресі схвалено прийнято близько 20 резолюцій і рішень, що стосуються широкого спектра проблем боротьби зі злочинністю. VII Конгрес ООН проходив у Мілані з 26 серпня по 6 вересня 1985 р. За час його роботи були прийняті Міланський план дій щодо зміцнення міжнародного співробітництва в боротьбі зі злочинністю, схвалений резолюцією Генеральної Асамблеї ООН 1985 р.; Керівні принципи у сфері попередження злочинності й карного правосуддя в контексті розвитку й нового міжнародного економічного порядку, рекомендовані Генеральною Асамблеєю ООН у Резолюції 40/32 1985 р. для здійснення на національному, регіональному й міжнародному рівнях; Основні принципи, що стосуються незалежності судових органів; Типова угода про передання ув'язнених-іноземців тощо. В.В. Лунєєв відзначає, що в прийнятих документах урядом рекомендовано надати першочергове значення попередженню злочинності, активізувати співробітництво між собою на двосторонній і багатобічній основі, розвивати кримінологічні дослідження, приділяти особливу увагу боротьбі з тероризмом, наркобізнесом, організованою злочинністю, забезпечити широку участь громадськості в попередженні злочинів [10, с. 17].

У Міланському плані дій було відзначено, що злочинність становить собою серйозну проблему в національному масштабі, а в багатьох випадках – і в міжнародному.

Констатовано, що деякі форми злочинності можуть перешкоджати політичному, економічному, соціальному й культурному розвитку народів і ставити під загрозу права людини, її волю, а також мир, стабільність і безпеку.

Принципово важливою була увага світового співтовариства до того факту, що незбалансований або недостатньо добре спланований розвиток держав сприяє росту злочинності. Необхідною запорукою успішної боротьби зі злочинністю, на думку конгресу, є облік системою карного правосуддя різноманіття політичних, економічних і соціальних систем та умов, що постійно змінюються [10, с. 18]. Серед основних елементів ефективного плану дій були й рекомендації, що стосуються міжнародної злочинності, зокрема такі:

- зацікавлені уряди повинні більш активно співпрацювати на двосторонній і багатобічній основі з метою посилення заходів із попередження злочинності й зміцнення процесу карного правосуддя, здійснюючи орієнтовні на дії програми й проекти;
- насамперед увагу потрібно приділяти боротьбі з тероризмом у всіх його формах, включаючи за необхідності скоординовані й погоджені дії міжнародного співтовариства;
- потрібно приділяти неослабну увагу вдосконалюванню систем карного правосуддя з метою зміцнення його здатності реагувати на зміни суспільних умов і потреб, а також на нові форми злочинів і злочинності. Організація Об'єднаних Націй має сприяти обміну інформацією й досвідом між державами-членами й проводити пошуки й програмні дослідження, спираючись на наявний досвід [10, с. 19].

З огляду на загострення кримінальної ситуації в країнах, що розвиваються, Міланським планом дій рекомендовано терміново розширити можливості ООН у сфері розвитку технічного співробітництва з країнами, що розвиваються, на основі поданих від них запитів [10, с. 20].

У правилах щодо попередження злочинності й карного правосуддя звернено увагу на особливо небезпечні злочини. Відзначено, що попереджувати злочинність як глобальне явище потрібно не як загальну злочинність, а зважати й на такі діяння, які є особливо небезпечними, наприклад економічні злочини, екологічні злочини, незаконний обіг наркотиків, тероризм, апартеїд, а також аналогічні за своєю суттю злочини, пов'язані із замахом на правопорядок і внутрішню безпеку в особливо небезпечних масштабах [11, с. 24]. Акцентовано на проблемі відповідальності юридичних осіб, що було дуже важливо, тому що в системі соціалістичного права кримінальна відповідальність фізичних осіб не передбачена.

Міжнародному співробітництву у сфері попередження злочинності й карного правосуддя був присвячений спеціальний розділ положень. У ньому наголошено на завданні з підготування типових документів, які можна було б використовувати як міжнародні й регіональні конвенції, а також як орієнтири під час здійснення національної законодавчої практики [11, с. 29].

Також визначено конкретні форми міжнародного співробітництва. Передусім ішлося про співробітництво в кримінальних справах, пов'язаних з екстрадицією. Детально розглянуто й інші види правової допомоги, включаючи судові доручення, виконання судових наказів і вручення протоколів судових рішень, надання показань свідків в інших країнах, передання судочинства, передачу ув'язнених-іноземців і виконання вироків за кордоном, а також нагляд за умовно-звільненими особами в інших країнах [11, с. 31].

Основні принципи, що стосуються незалежності судових органів, прийняті VII Конгресом ООН, повинні відіграти роль міжнародно-правових стандартів для національних судових органів для зрівняння підсудних перед законом, презумпції невинності й права на справедливий і гласний судовий розгляд компетентним, незалежним і безстороннім судом, заснованим відповідно до закону [12, с. 172].

Передання ув'язнених-іноземців у країну їхнього громадянства або постійного місця проживання для відбування покарання розглядалися державами-членами ООН як спосіб якнайшвидшого повернення правопорушників до нормального життя в суспільстві. У Типовій угоді про передання ув'язнених-іноземців зафіксовані правила, попередньо вироблені суспільством і закріплені в загальному міжнародному праві [13, с. 125]. Так, особа, передана для виконання вироку, винесеного державою, не може бути знову притягнута до судової відповідальності в державі виконання вироку за те ж діяння, у зв'язку з яким був винесений вирок, що набув чинності [13, с. 126]. Передання має здійснюватися як за запитом держави винесення вироку, так і держави виконання вироку. У Типовій угоді закріплене положення, що підкріплює принцип неминучості покарання. У разі продовження виконання вироку держава виконання вироку зобов'язана дотримуватися правового характеру й тривалості терміну покарання, який був визначений державою винесення вироку. Якщо ж вирок за своїм характером або тривалістю покарання не відповідає законодавству держави виконання вироку, то ця держава може узгодити санкцію відповідно до власного законодавства [13, с. 127].

Таким чином, можна стверджувати, що внаслідок роботи I-VII Конгресів ООН із попередження злочинності й поводження з правопорушниками поступово закладалися основи для встановлення стандартів і розвитку міждержавного співробітництва в боротьбі зі злочинністю в самому широкому розумінні цього визначення й водночас умови забезпечення прав людини. Особливістю участі зазначених Конгресів ООН у міжнародних кримінально-правових відносинах є те, що їхні рішення сприяють обміну досвідом, розвитку співробітництва між державами, а також між практичними працівниками правоохоронних органів у сфері боротьби зі злочинністю, націлюють на проведення прикладних досліджень і надання технічної допомоги.

ЛІТЕРАТУРА

1. Basic Facts about the United. – New York : Basic Books, 1983. – 25 p.
2. Волеводз А.Г. Вступительная статья / А.Г. Волеводз // Десятый Конгресс Организации Объединенных Наций по предупреждению преступности и обращению с правонарушителями : сб. документов. – М. : Юрлитинформ, 2001. – С. 4-5.
3. Минимальные стандартные правила обращения с заключенными // Сборник стандартов и норм Организации Объединенных Наций в области предупреждения преступности и уголовного правосудия. – Нью-Йорк, 1992. – С. 102-103.
4. Документ ООН E/СК/1996/16/АсIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minjust.gov.ua>.
5. Лунеев В.В. Тенденции преступности : мировые, региональные, российские / В.В. Лунеев // Государство и право. – 1993. – № 5. – С. 3-19.
6. Документ ООН E/СК5/1996/16/АсIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minjust.gov.ua>.
7. Документ ООН E/СШ5/1996/16/АсIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.minjust.gov.ua>.
8. Конвенция против пыток и других жестоких, бесчеловечных или унижающих достоинство видов обращения и наказания // Сборник стандартов и норм ООН в области предупреждения преступности и уголовного правосудия. – Нью-Йорк, 1992. – С. 311-313.
9. Кодекс поведения должностных лиц по поддержанию правопорядка // Сборник стандартов и норм ООН в области предупреждения преступности и уголовного правосудия. – Нью-Йорк, 1992. – С. 211-220.

10. Принятие Миланского плана действий // Сборник стандартов и норм ООН в области предупреждения преступности и уголовного правосудия. – Нью-Йорк, 1992. – С. 17-20.
11. Руководящие принципы в области предупреждения преступности и уголовного правосудия в контексте развития и нового международного экономического порядка // Сборник стандартов и норм ООН в области предупреждения преступности и уголовного правосудия. – Нью-Йорк, 1992. – С. 24-31.
12. Основные принципы, касающиеся независимости судебных органов // Сборник стандартов и норм ООН в области предупреждения преступности и уголовного правосудия. – Нью-Йорк, 1992. – С. 172.
13. Типовое соглашение о передаче заключенных-иностранцев // Сборник стандартов и норм ООН в области предупреждения преступности и уголовного правосудия. – Нью-Йорк, 1992. – С. 125–127.

REFERENCES

1. Basic Facts about the United Nations. United Nations, New York, 1983, P.12.
2. Volevodz A.G. “Introductory article” / A.G. Volevodz // Tenth United Nations Congress on the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders : collection of documents. – Moscow, 2001. – P. 4-5.
3. “Standard Minimum Rules for the Treatment of Prisoners” // Collection of standards and rules of the United Nations in crime prevention and criminal justice. – New York, 1992. – P. 102-103.
4. UN Doc. E / SC / 1996/16 / AsIII [Electronic resource]. – Access mode : <http://www.minjust.gov.ua>.
5. Luneev V.V. “Crime trends : global, regional, Russian” / V.V. Luneev // *Gosudarstvo i pravo*. – 1993. – № 5. – P. 3-19.
6. UN Doc. E / SC / 1996/16 / AsIII [Electronic resource]. – Access mode : <http://www.minjust.gov.ua>.
7. UN Doc. E / SSH5 / 1996/16 / AsIII [Electronic resource]. – Access mode : <http://www.minjust.gov.ua>.
8. “United Nations Convention against Torture” // Collection of standards and rules of the United Nations Crime Prevention and Criminal Justice. – New York, 1992. – P. 311-313.
9. “Code of Conduct for Law Enforcement Officials” // Collection of standards and rules of the United Nations Crime Prevention and Criminal Justice. – New York, 1992.
10. “Adoption of the Milan Plan of Action” // Collection of standards and rules of the United Nations Crime Prevention and Criminal Justice. – New York, 1992. – P. 17-20.
11. “Guidelines for Crime Prevention and Criminal Justice in the context of development and a new international economic order” // Collection of standards and rules of the United Nations Crime Prevention and Criminal Justice. – New York, 1992. – P. 24-31.
12. “Basic Principles on the Independence of the Judiciary” // Collection of standards and rules of the United Nations Crime Prevention and Criminal Justice. – New York, 1992. – P. 172.
13. “Model Agreement on the Transfer of Foreign Prisoners” // Collection of standards and rules of the United Nations Crime Prevention and Criminal Justice. – New York, 1992. – P. 125-127.